

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Estne idem dominium passionu[m], quod mortificatio paſionum? Cap. XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

(obstante singularissimâ gratiâ , & virtutibus eximiiis Christo, & B. Virgini, in gradu licet inferiori, infusus) ideo fomes peccati in iis non fuit, sicut nec in Adamo, dum haberet iustitiam originalem, beneficio iustitiæ originalis, quæ erat donum supernaturale, per modum habitus manens in intellectu, & in voluntate, & in appetitu sensitivo primorum parentum, efficiens hoc in eis, vt anima subiceretur Deo, & animæ vires inferiores appetitus sensitui, ac corporis membra plenè obedirent, & subderentur rationi, nec quicquam pati possent lasciu à causa extrinsecâ.

180. Ex his patet dominium passionum, non esse tam præstans Dei donum respectu passionum, vt fuit iustitia originalis, & fomes peccati sublatas, & ligatus; tum quia non adducit secum tantam efficaciam, & plenitudinem gratiæ, & virtutum, quanta fuit in iustitiâ originali; tum quia non sequuntur tam præstantes effectus ex passionum dominio, vt sunt secuti ex iustitiâ originali in Adamo, & ligatione, ac extinctione totali fomitis in B. V. Maria.

Suat. t. 2. in 3. p. dif. 4. lect. 6. Quæ tamen extinctio fomitis, non præstitit omnia illa, quæ præstabat originalis iustitia respectu passionum. Quamuis enim B. V. Maria habuerit rationem Deo perfectissimè subiectâ; & appetitum sensituum ac corpus rationi, absque vllâ discordiâ, tamen capax fuit tristitiæ, timoris, & doloris, & similibus affectionum, quæ in statu originalis iustitiæ non erant, & corpus habuit passibile, & defatigabatur, & morti fuit subiectum, à quibus omnibus præseruabatur Adamus, dum erat in illo statu.

181. Vnde sequitur, non requiri ad perfectum passionum dominium, ne homo sentiat tristitiam, & metum, & dolorem, dummodò sentiat sine peccato, & sine molestiâ, & vllâ inquietudine impediende rationem, & non circa omnia obiecta, quæ antea excitabant similes affectus.

CAPVT VIGESIMVM PRIMVM.

Esne idem dominium passionum, & mortificatio passionum?

182. Respondeo non esse idem: sed eo modo differre mortificationem passionum à dominio earundem, quo differt pugna cum hostibus, à victoriâ reportatâ ex hostibus; & abinde securâ subugatione, & subiectione hostium: seu, sicut differt peregrinatio, & via, à termino, ad quem quis progreditur; eo modo differt mortificatio passionum ab earundem dominio. Hoc enim acquiritur ordinariè (seclusis privilegiis raris, quæ Deus aliquibus concedit) per multos, & heroicos actus mortificationis passionum, per quos homo se ipsum vincit, tum faciendò

ea, quæ amor proprius refugit, tum omitteudo ea ad quæ valde propendet.

183. Quod quidem etiam omnibus cordi esse debet; ramentum magis tironibus in vitâ spirituali. Idem cum S. Franciscus inchoasset vitâ spiritualis iter, teste S. Bonauenturâ, ipsius suggereretur spiritui, quod spiritualis mercatio à mundi contemptu summat initium, Christi que milita sit à sui ipsius victoriâ imhoanda. Sic inchoato spirituali itinere per victorias nostri, mortificationis amoris proprii, per passionum inordinatarum motus se prodentis, nunquam desistendum ab exercitio virtutum, quo acquiritur sensim passio dominium. Nam, vt ait S. Ambrosius, Sicut bellator sine armis esse non potest, ita nec sine exercitatione virtus. Vnde & in Euangelio Deus dicit: A diebus Ioannis Baptistæ regnum celorum cogitur, & cogentes diripiunt illud. Et alibi: Querite regnum Dei, & ecce omnia præstò sunt vobis. Non dormientibus, neque otiantibus, sed vigilantibus, & laborantibus pollicentur præmia, & labori merces parata est: quis (scilicet labor) licet non suauis ad gratiam, tamen fructuosus ad præmium est. Quod autem fuerit labor circa actus virtutum difficultiorum & heroicarum exercendarum maior, eò erit fructuosior, & citius per acquisitionem eximiarum virtutum peruenitur ad perfectum passionum dominium. Quia, vt idem S. Ambrosius alibi docet, Perfecta virtutes torum accipiunt gloria patrimonium, vsuatis & mediocribus vile aliquid aspergitur.

CAPVT VIGESIMVM SECYNDVM.

Esne idem dominium passionum, quod nostri abnegatio?

186. Respondeo esse res diuersas, tum quia abnegatio nostri, est nobis à Christo imperata per modum præcepti, dominium autem passionum non item: tum quia abnegationis materia circa quam versatur, propriè sunt peccata propriè dicta, materia autem domini passionum, circa quam versatur, & se occupat, sunt passionum motus, qui non semper sunt peccata, sed possunt esse boni, & mali, prout quis illis vitur ex imperio rationis ad bonum, vel malum.

187. Quod abnegatio nostri præcipua sit commendata omnibus per modum præcepti, patet, quia est à Christo omnibus propoita tanquam medium ad salutem; media autem salutis imperata sunt. Sic enim Luca 9. 23. & Matthæi 16. 24. scriptum legimus: Dicebat autem ad omnes: si quis vult venire post me (id est saluari, & peruenire ad cælum) abneget semetipsum. Quo loco citato S. Thomas, probat abnegationem sui ipsius, esse de necessitate salutis, id que confirmat testimonio S. Gregorij paulò post asferendo. Vnde benè Gulielmus Estius explicans illud Luca 9. 23. Dicebat autem ad omnes: Si quis vult post me venire,